

[Svend Auken]

ge, tror jeg, man aldrig var nået frem til afskaffelse af jobskabelsen og til det umenneskelige angreb på de langtidsledige eller til det makværk, man kalder en dagpengereform. Jeg tror heller ikke, at resultatet i forhold til kommunerne var blevet helt så ubrugeligt, hvis man havde forhandlet med dem først.

Det, der f.eks. netop i dag er blevet vedtaget vedrørende kommunerne og amterne, indebærer en ny statsskat på 4,5 mia kr. på en såkaldt konjunkturgevinst, uanset at mange kommuner slet ingen andel har haft i denne konjunkturfremgang. Det svarer til, at man opkræver selskabsskat også af virksomheder, der giver underskud. Det er tåbeligt, og loven vil ramme meget dybt i de kommuner, der i forvejen har det svært.

Regeringens forkerte optræden kommer også til udtryk i lægekonflikten, som udelukkende er skabt og forværret af indenrigsministerens kluntethed i sagen.

Først lader man sygesikringens forhandlingsudvalg forhandle hele efteråret 1983. Man bliver så enige i begyndelsen af januar i år. I næsten fire måneder sylter indenrigsministeren sagen, helt frem til den 25. april 1984, hvor hun godkender overenskomsten, hvorefter hun den 26. april 1984 uden forudgående forhandling foreslår folketinget, at man piller de vigtigste reguleringsbestemmelser ud af den netop godkendte overenskomst.

I forståelig vrede over ministerens og regeringens optræden kom der en lovlig konflikt med de nødvendige varsler, hvor lægerne frigjorde sig for denne overenskomst. Ministeren og regeringen foretog sig intet for at afværge konflikten eller undtage uskyldige patienter fra dens virkninger.

Nu har konflikten løbet i fire måneder – ikke til skade for lægerne, de tjener såmænd det samme, som de hidtil har gjort, og ikke til skade for kommunerne, det offentlige, for de sparer penge, men til skade for patienterne, til skade for børnefamilierne, pensionisterne og de kronisk syge.

På trods af vanskelighederne lykkedes det igen sygesikringens forhandlingsudvalg at nå til enighed med lægerne, og atter slog ministeren spillet over ende.

Som jeg sagde før, er det patienterne, der må undgælde, og det kan blive svært at bevare vores sygesikringssystem og princippet om vederlagsfri sygdomsbehandling i Dan-

mark. Måske er ministeren og regeringen stadig tilhængere af lægeafgifter, men flertallet her i landet ønsker at lade journalen veje tungere til i sygdomsbehandlingen end tegnebogen.

Socialdemokratiet har gentagne gange krævet, at regeringen bringer konflikten til ophør gennem forhandlinger. Statsministeren må selv gå ind i sagen, og det må ske omgående. Med sagen overladt til indenrigsministeren er der efter vores opfattelse ingen udsigt til løsning. Jeg skal sige allerede nu, at socialdemokratiet naturligvis i begyndelsen af det nye år, hvis konflikten stadig ikke er løst, vil rejse en forespørgselsdebat om emnet her i folketinget.

Desværre er det ikke kun regeringens metode, der er gal, det er også byrdefordelingen. Arbejdet med finanslovforliget, med finansloven, og navnlig forliget med de radikale har med al ønskelig tydelighed demonstreret, hvor skæv denne byrdefordeling er.

Endelig er der perspektivet i regeringens politik, som, selv om det måske ikke er målet for regeringen, uvægerlig fører til et tvedelt, et spaltet, Danmark.

Disse tre regeringsskavanker: manglende samarbejdsvilje og -evne, skæv byrdefordeling og et forkert perspektiv, kan vise sig fatale ved håndteringen af forårets vigtigste spørgsmål: arbejdsmarkedslovgivningen, overenskomstsituationen, skattereformen og sikkerhedspolitikken.

Vores syn på disse fire spørgsmål er velkendt. Vi har til stadighed advaret regeringen og de radikale mod den nu aftalte arbejdsmarkedslovgivning. Vi har opfordret til, at man tænker sig om og forhandler det hele forfra igen. Det er vanvid, hvis man ikke er meget sikker i sin liberale sag, at slå så meget i stykker på arbejdsmarkedet, som der desværre nu lægges op til.

Det er også nødvendigt at se på overenskomstsituationen. Tror man virkelig, at man får en fredelig løsning med den bebudede arbejdsmarkedslovgivning: stigende profitter, faldende realløn og så et reelt nul-oplæg, og jeg går ud fra, at det er et reelt nul-oplæg fra regeringens side, nemlig nul lønstigninger og nul arbejdstidsnedsættelse, som jo er regeringens råd til arbejdsmarkedet. Man kunne sige det sådan, at hvis du bøjer dig i støvet for mig, skal jeg love dig et spark bagi. Det synes man at sige til den danske lønmodta-